

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 374/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. júna 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ludmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného Advokátskou kanceláriou LYSO & PARTNERS spol. s r. o., Námestie sv. Michala 30/27, Hlohovec, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa Mgr. Michala Lysa, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Urto 2/2014 a jeho uznesením z 5. marca 2014 a v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 15/2014 a jeho uznesením z 20. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. marca 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Urto 2/2014 a jeho uznesením z 5. marca 2014 a v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 15/2014 a jeho uznesením z 20. novembra 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Korunného súdu v Sheffielde sp. zn. T20097410 z 11. decembra 2009 uznaný za vinného zo spáchania trestných činov pašovania ľudí do Spojeného kráľovstva na účely sexuálneho vykorisťovania, obchodovania s ľuďmi v rámci Spojeného kráľovstva, na účely sexuálneho vykorisťovania, obmedzenia osobnej slobody, nútenia k detskej prostitúcii alebo pornografii a trestný čin riadenia detskej prostitútky alebo dieťaťa zúčastňujúceho sa na pornografii, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 17 rokov. Sťažovateľ nastúpil na výkon trestu vo Veľkej Británii.

Na základe návrhu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozhodol rozsudkom sp. zn. 6 Ntc 10/2013 z 5. novembra 2013 o uznaní rozsudku Korunného súdu v Sheffielde vo výroku o treste v trvaní 17 rokov a nariadil sťažovateľovi vykonať zvyšok uloženého trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Sťažovateľ podal odvolanie, v ktorom poukazoval, že týmto rozhodnutím sa de facto zhoršilo jeho postavenie, pretože vo Veľkej Británii by mal po vykonaní polovice uloženého trestu automaticky nárok na podmienené

prepustenie z jeho výkonu s podriadením sa probačnému dohľadu až do uplynutia pôvodne uloženého trestu a navyše v prípade odsúdených cudzincov, ktorí majú byť po vykonaní trestu deportovaní, môže byť výkon trestu skrátený o ďalších 270 dní. Takto by sťažovateľ mohol byť podmiennečne prepustený v marci 2017. Naproti tomu v Slovenskej republike sú stanovené prísnejšie podmienky na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody podľa § 66 a nasl. Trestného zákona.

Sťažovateľ uviedol, že *„za skutkovej a právnej situácie ako je vyššie opísaná, mal súd prvého stupňa odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie alebo mal v zmysle § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. primerane upraviť trestnú sankciu tak, aby nedošlo k zhoršeniu postavenia odsúdeného a takto upravená trestná sankcia by svojou dĺžkou zodpovedala právnej úprave automatického podmiennečného prepustenia odsúdeného v štáte pôvodu“*.

Okrem toho v odvolaní poukazoval na to, že *„listom z 13. 12. 2013 adresovaným príslušnému orgánu štátu pôvodu vyjadril svoj nesúhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia do Slovenskej republiky z dôvodu, že jeho pôvodný súhlas bol získaný v rozpore s právom štátu pôvodu a to tak, že odsúdenému zo strany úradníka The Foreign national Office v HMP Full Sutton mala byť poskytnutá informácia, že jeho repatriácia na Slovensko nebude mať žiaden vplyv na jeho prepustenie v marci 2017... Tým, že odsúdený [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nebol poučený o následkoch udelenia súhlasu s vydaním na výkon trestu odňatia slobody do vykonávajúceho štátu v súlade s právom štátu pôvodu, sa odsúdený domnieva, že takýto súhlas nebol účinne udelený a preto by bolo v rozpore so spomenutými ustanoveniami Rámcového rozhodnutia rady, ak by bol odovzdaný výkon trestu odňatia slobody zo štátu pôvodu do vykonávajúceho štátu.“*

Najvyšší súd odvolanie sťažovateľa zamietol uznesením sp. zn. 3 Urto 2/2014 z 5. marca 2014 s odôvodnením, že krajský súd postupoval správne a najvyšší súd rovnako nezistil žiadny z dôvodov na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone

väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“). Sťažovateľ napadol rozhodnutie odvolacieho súdu dovolaním z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), h) a i) Trestného poriadku. Najvyšší súd jeho dovolanie uznesením sp. zn. 1 TdoV 15/2014 z 20. novembra 2014 odmietol.

Sťažovateľ s rozhodnutiami najvyššieho súdu nesúhlasí z dôvodov už uvedených a namieta, že v dôsledku rozdielnych podmienok na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody „došlo de facto k výraznému sprísneniu pôvodne uloženého trestu britským súdom... a takéto ďalšie uväznenie (presahujúce dátum automatického podmiennečného prepustenia vo Veľkej Británii) nemožno považovať za zákonné v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru“, v súvislosti s čím namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy.

Porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ namieta v súvislosti s nedostatočným odôvodnením napadnutých rozhodnutí, v ktorých sa podľa sťažovateľa najvyšší súd obmedzil „*len na konštatovanie, že k porušeniu zákona o uznávaní a výkone rozhodnutia nedošlo resp. že súd nezistil potrebu nahradenia či primeranej úpravy trestu. Toto stanovisko súdu nebolo bližšie vysvetlené t. j. nebolo odôvodnené, prečo nemožno uložený trest upraviť resp. cudzie rozhodnutie neuznať, aj keď muselo byť súdu zrejmé ako podstatnému zhoršeniu postavenia odsúdeného [REDAKOVANÉ] dôjde. Súd sa tiež nevysporiadal presvedčivým spôsobom s námietkou odsúdeného [REDAKOVANÉ] týkajúcou sa absenciou právne perfektného súhlasu s vydaním (jednak čo do okolnosti jeho odvolania odsúdeným a jednak čo do okolnosti, že jeho súhlas bol potrebný, pretože aj keď je občanom SR, v skutočnosti pred uväznením nežil v SR ale vo Veľkej Británii).*“.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu boli porušené jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru. V nadväznosti na to žiada, aby ústavný súd tieto rozhodnutia zrušil a vec vrátil

najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ žiada aj o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, a ak

a) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky alebo má na jej území preukázateľné rodinné, sociálne alebo pracovné väzby, ktoré môžu prispieť k uľahčeniu jeho nápravy počas výkonu trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody na území Slovenskej republiky,

b) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na územie Slovenskej republiky, alebo

c) odsúdený sa zdržiava na území Slovenskej republiky alebo na území členského štátu a súd na základe postupu podľa § 13 vysloví súhlas s prevzatím rozhodnutia na jeho uznanie a výkon v Slovenskej republike na základe žiadosti príslušného orgánu členského štátu.

Podľa § 3 písm. g) zákona č. 549/2011 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie obvyklým pobytom trvalý pobyt alebo prechodný pobyt.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná. Súd môže rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia len po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. ak sa rozhodnutím uložila trestná sankcia spojená s odňatím slobody, ktorá nie je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 nahradí trestnú sankciu takou trestnou sankciou, ktorú by mohol uložiť, ak by v konaní o spáchanom trestnom čine rozhodoval; pritom dbá o to, aby takto uložená trestná sankcia nezhoršila postavenie odsúdeného a v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii. Trestnú sankciu spojenú s odňatím slobody nemožno nahradiť peňažným trestom.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. ak sa rozhodnutím o trestnej sankcii uložila trestná sankcia v trvaní, ktoré nie je zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 trvanie trestnej sankcie primerane upraví. Takto upravená dĺžka trvania trestnej sankcie nesmie byť kratšia ako najdlhšie trvanie ustanovené pre rovnaké trestné činy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z. súd nesmie podľa odsekov 1 až 3 uložiť prísnejšiu trestnú sankciu z hľadiska jeho druhu alebo dĺžky, ako bola uložená v rozhodnutí.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, je oprávnený prijať všetky následné rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie vrátane podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv vo vzťahu k obidvom napadnutým rozhodnutiam z rovnakých dôvodov:

- nesprávne právne posúdenie podmienok uznania a výkonu rozsudku, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody, a to v súvislosti s rozdielnymi podmienkami podmienenečného prepustenia z jeho výkonu vo Veľkej Británii a v Slovenskej republike a v súvislosti s neudelením súhlasu s vydaním zo strany sťažovateľa a

- nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozhodnutí k námietkam, ktoré uplatnil v opravných prostriedkoch.

Z argumentácie v sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v podstate z dôvodu, že v odvolacom ani v dovolacom konaní nebol úspešný, pričom v obidvoch konaniach predložil rovnaké argumenty. Z napadnutých rozhodnutí vyplýva rovnaký právny názor odvolacieho aj dovolacieho súdu na splnenie podmienok uznania a výkonu rozsudku Korunného súdu v Sheffielde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola podaná v lehote podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde včas vo vzťahu k obidvom rozhodnutiam, ústavný súd sa zameral pri predbežnom prerokovaní na preskúmanie, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená, pričom posudzoval obidve napadnuté rozhodnutia spoločne, a to aj s prihliadnutím na to, že najvyšší súd v rozhodnutí o odmietnutí dovolania odkázal na odôvodnenie rozhodnutia o zamietnutí odvolania s tým, že odvolací súd sa s námietkami sťažovateľa náležite vysporiadal.

Sťažovateľ podal dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) – zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, písm. h) – bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, a písm. i) Trestného poriadku – rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd konštatoval, že je zrejme, že argumenty sťažovateľa sa týkajú len dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a posúdil ich takto:

„Pokiaľ ide o okolnosť tvrdeného skoršieho možného podmieneného prepustenia podľa právneho poriadku štátu pôvodu, túto okolnosť nemožno použiť. Ako dovolateľ sám uvádza, Slovenská republika nevyužila možnosť podľa ustanovenia § 17 ods. 4 rámcového rozhodnutia Rady ustanoviť, že pri každom rozhodnutí o predčasnom alebo podmienenom prepustení sa môže brať ohľad aj na tie ustanovenia vnútroštátneho práva uvedené štátom pôvodu, podľa ktorých má daná osoba nárok na predčasné alebo podmienené prepustenie v istom stanovenom čase. Z uvedeného vyplýva, že nemôže ísť o nesprávnu aplikáciu predmetného ustanovenia vo vzťahu k rozhodnutiu o výkone trestu (jeho zvyšku) uloženého orgánom štátu pôvodu (a to z dôvodu možnosti skoršieho podmieneného prepustenia v štáte pôvodu). Pri rozhodovaní o výkone trestu nejde o otázku podmieneného prepustenia, ktorá sa eventuálne bude v ďalšom priebehu konania riešiť podľa Trestného zákona Slovenskej republiky.

Z predloženého spisového materiálu, konkrétne z časti g/ osvedčenia Ministerstva spravodlivosti Veľkej Británie z 12. júla 2013 vyplýva, že rozsudok a osvedčenie sa zaslali vykonávajúcemu štátu, pretože orgán štátu pôvodu bol presvedčený o tom, že výkon trestu zo strany vykonávajúceho štátu bude slúžiť na účely uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby a vykonávajúci štát je štát, ktorého je odsúdená osoba štátnym príslušníkom a v ktorom žije (str. 5), čo dovolací súd ani ďalej nie je oprávnený v dovolacom konaní preskúmať. Rovnako nie je oprávnený preskúmať údajný rozpor s právom štátu pôvodu pri získaní súhlasu obvineného s výkonom trestu v Slovenskej republike, pričom v konaní pred slovenskými súdmi boli všetky obhajobné práva menovaného zachované. Preto neprichádza do úvahy splnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Navyše je zrejme, že súhlas obvineného v danom konaní, tak ako uvádza aj odvolací súd nebol potrebný.

Splnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. poriadku (bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa) nie je dovolateľom nijako vecne

argumentované (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), zrejme je odvodené od otázky možnosti podmieneného prepustenia, ktorá je riešená vyššie. “

V rozhodnutí o odvolaní najvyšší súd k jednotlivým námietkam sťažovateľa uviedol:

„Ako vyplýva z osvedčenia Ministerstva spravodlivosti Veľkej Británie z 12. júla 2013 (č. l. 8), z časti h/ bod 2/, trestné činy pašovanie ľudí do Spojeného kráľovstva za účelom sexuálneho vykorisťovania..., obchodovanie s ľuďmi v rámci Spojeného kráľovstva za účelom sexuálneho vykorisťovania..., obmedzenie osobnej slobody..., nútenie k detskej prostitúcii alebo pornografii..., riadenie detskej prostitútky alebo dieťaťa zúčastňujúceho sa na pornografii..., boli označené v osvedčení ako obchodovanie s ľuďmi, sexuálne vykorisťovanie detí a detská pornografia. V danom prípade bola teda splnená podmienka uvedená v § 4 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí (tento trestný čin patrí do kategórie trestných činov uvedených v § 4 ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, konkrétne § 4 ods. 3 písm. c/, písm. d/ zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí).

Najvyšší súd, rovnako ako súd krajský, nezistil žiadny dôvod pre odmietnutie uznania a výkonu predmetného rozhodnutia, uvedený v ustanovení § 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, a to ani dôvod uvedený v § 16 ods. 1 písm. g/ predmetného zákona (odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia, hoci sa jeho súhlas vyžaduje).

V súvislosti s námietkou obhajcu, že odsúdený odvolal svoj súhlas s odovzdaním na výkon trestu na Slovensko, najvyšší súd poukazuje na článok 6 bod 2 písm. a/ Rámcového rozhodnutia, podľa ktorého sa súhlas odsúdenej osoby nevyžaduje, ak sa rozsudok spolu osvedčením postupuje členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije.

Na záver najvyšší súd vo vzťahu k danému trestu poznamenáva, že rovnako ako krajský súd nezistil s poukazom na ustanovenie § 17 ods. 2 až ods. 4 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí potrebu jeho nahradenia, či primeranej úpravy a ako správne hodnotí tiež i zaradenie odsúdeného na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia v zmysle § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o odvolaní odsúdeného [REDAKOVANÉ] tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia. “

Z citovaných častí odôvodnení rozhodnutí vyplýva, že sa najvyšší súd v odvolacom aj v dovolacom konaní zaoberal jednotlivými námietkami sťažovateľa, ktoré posudzoval podľa podmienok ustanovených v zákone č. 549/2011 Z. z. Vychádzajúc z § 4 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. a zo skutočnosti, že sťažovateľ je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, ktorý mal byť po vykonaní trestu deportovaný z územia Veľkej Británie (spolu s ďalšími príslušníkmi jeho rodiny odsúdenými za rovnaké trestné činy), sťažovateľ svojím všeobecným tvrdením, že pred spáchaním trestných činov žil vo Veľkej Británii, nemôže nijako spochybníť záver najvyššieho súdu, že jeho súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia nebol potrebný.

Pokiaľ ide o namietané zhoršenie situácie sťažovateľa v súvislosti s prísnejšími podmienkami podmieneného prepustenia, podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ nepredložil relevantné argumenty, ktoré by spochybňovali zákonnosť pozbavenia jeho osobnej slobody v Slovenskej republike v zmysle čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru. V prípade sťažovateľa neboli dané podmienky na úpravu trestu uloženého rozsudkom Korunného súdu v Sheffielde z 11. decembra 2009 podľa § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 549/2011 Z. z., opak netvrdí ani sťažovateľ. Úpravy dĺžky trestu sa dovoľával v súvislosti s predpokladanou dobou jeho skutočného výkonu vzhľadom na rozdielne podmienky podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Táto okolnosť však nie je relevantná pre posudzovanie, či sú splnené podmienky na uznanie a výkon rozhodnutia podľa zákona č. 549/2011 Z. z.

Vychádzajúc aj z rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Veermäe v. Fínsko z 15. 3. 2005, samotná možnosť, že odsúdená osoba zostane vo väzení dlhšiu dobu, ako by bola zrejme nútená odpykať si v krajine, v ktorej jej bol trest uložený (práve aj s ohľadom na rozdielnu právnu úpravu podmienok podmieneného prepustenia

z výkonu trestu odňatia slobody), neznamená rozpor s čl. 5 ods. 1 dohovoru za predpokladu, že dĺžka skutočne vykonaného trestu odňatia slobody nepresiahne výmeru uloženého trestu. Okrem toho otázka podmieneného prepustenia sťažovateľa nebola ešte v trestnom konaní riešená, a preto je podľa názoru ústavného súdu predčasné robiť závery týkajúce sa primeranosti dĺžky skutočne vykonaného trestu odňatia slobody.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ poukázal na nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozhodnutí. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd reagoval na všetky relevantné námietky sťažovateľa, a to aj s odkazom na zákonné ustanovenia, ktoré aplikoval v súlade s ich účelom a zmyslom. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi názormi najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory najvyššieho súdu svojimi vlastnými.

Na základe uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v celom rozsahu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2015